

Tempora Nostra ■ 30ste jaargang, nummer 1, 2018

• Voorwoord	3	• Wat kostte een seminarist?	25
• In memoriam Jip de Man	4	• Retour à Beekvliet - Walter Swinnen	30
• Beekvliet bij de tijd	5	• De mens als deel van het geheel - nieuw boek van Jan Hoes	35
• Aankondiging NMI-sporttoernooi 15 september 2018	8	• Aankondiging Jaarvergadering NMI	36
• De jaren na Beekvliet - Vincent van Buul	10	• HomeRide Daddies - Beekvliet- docenten 24 uur op de fiets	37
• Oud-Beekvlieters in het nieuws	12	• Personalia	39
• Hoe is het toch met Ireen Zandvliet?	16	• Colofon	40
• Geschiedenis tegen wil en dank - Erik van Den Dungen	21	• Machtiging lidmaatschap NMI	41
• Jan Lurinks legt uit: aquarel 'Mas Bellevue'	24		

I Voorwoord voorjaar 2018

*Leden van Nunc Meminisse luvat en
lezers van Tempora Nostra,*

Goed nieuws is geen nieuws, las ik laatst. De aaneengeregen onheilstijdin- gen in veel berichtgeving etaleren die opvatting vrijwel dagelijks. Maar ach, het is een kwestie van wat je wilt zien of horen. Want wat blijkt? In Nederland zijn hoger opgeleiden het meest opti- mistisch en zij zien de toekomst

met vertrouwen tegemoet. En dat is nu precies wat wij steeds vaststellen, als de kopij voor Tempora Nostra bij ons binnenkomt. We selecteren er niet op, maar de teneur in die stukken vibreert veelal van enthousiasme.

En het mooiste is: dat gaat al bijna 30 jaar zo! Want deze eerste uitgave van 2018 verschijnt bij het dertigjarig bestaan van onze reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat, opgericht in 1988. Een jaar later verscheen het eerste bescheiden nummer van Tempora Nostra. De doelstelling van NMI was destijds en is nu nog steeds: de banden tussen oud-leerlingen onderling en tussen oud-leerlingen en de school in stand houden. En dat ervaren de 750 lezers van Tempora Nostra drie maal per jaar. Het is dus niet geheel toevallig, dat deze uitgave juist in dit lustrumjaar van NMI een geheel andere aanblik biedt. Jarenlang heeft Jacqueline Martens van Studio Blik de opmaak vormgegeven,

bepaald geen kleine klus, waarvoor we haar dankbaar zijn. Deze schone taak komt nu in handen van Marc Heymans. Hij was verantwoordelijk voor de vormgeving en beeldredactie van ons prachtige eeuwfeestboek 'Beekvliet 200 jaar buitengewoon' uit 2015. Een niet onbelangrijk voordeel is, dat hij - net als toen - zijn materiaal krijgt aangeleverd van onze huidige eindredacteur Cees ter Stege. Deze twee zijn aan elkaar gewaagd, zullen we maar zeggen. In de loop van dit jaar zullen formaat, omslag en vormgeving van Tempora Nostra zich overigens nog verder wijzigen.

Ronduit slecht nieuws - het ergste wat een school kan overkomen - is het recente overlijden van een leerling. We lezen hoe Beekvliet op indrukwekkende wijze afscheid nam.

Tot slot: Reggie van Genuchten heeft om persoonlijke redenen haar redac- tielidmaatschap (sinds 2013) moeten beëindigen. We zullen haar creatieve bijdrage aan ons blad en haar schrijfvaar- dige pen voor de rubriek 'huidig Beekvliet in het nieuws' missen.

Veel leesplezier gewenst met deze fris ontloken voorjaarsuitgave, die verder ook beter nieuws bevat.

*Tempora mutantur, nos et mutamur in illis
De tijden veranderen en wij veranderen
mee*

Peter van Overbruggen, redactievoorzitter

I In memoriam

Op de ochtend van 28 november werd Beekvliet opgeschrikt door het nieuws van het overlijden van Jip de Man, leerling van klas 5, 17 jaar oud. Een grote schok ging door de school: vrijwel alle leerlingen kenden Jip wel, op zijn minst van gezicht of uit de wandelgangen, vanwege zijn altijd vrolijke aanwezigheid. Of van de toneelvoorstelling van vorig schooljaar, toen hij met verve de rol van Hades vertolkte had in de voorstelling Odyssee.

Door Patrick van Aarle

Des te meer verslagenheid was er toen bekend werd dat Jip er zelf voor gekozen had om uit het leven te stappen. De hele school was enorm van slag, maar ging ook aan de slag. Toen het allereerste verdriet was verwerkt, werd meteen een herdenkingslokaal ingericht dat volledig paste bij hoe Jip was. Er was daar ruimte om te schrijven, tekenen of schilderen; iets wat paste bij Jips uitermate creatieve karakter. Daarna gingen met name Jips vrienden, klasgenoten en medetoneelspelers aan het werk om de afscheidsbijeenkomst op school vorm te geven. Met hulp van Fredi Kaufmann, docente levensbeschouwing en zorgcoördinator, en Sofie van der Vleuten en Willem Schouten, regisseurs van het schooltoneel, werd door hen in anderhalve dag tijd 'The One Man's Show' in elkaar gezet: een 'show' (want dat zou Jip gewild hebben) waarin zij met foto's, muziek en verhalen lieten zien wie Jip was en wat hij voor hen betekende. Het werd een indrukwekkende en prachtige bijeenkomst in een tjokvolle aula.

En hoe droevig het ook was, we konden na afloop constateren dat de intense en intensieve week gezorgd had voor een enorm gevoel van saamhorigheid onder

Jip de Man (midden) in de rol van Hades tijdens het toneelstuk Odyssee in juni 2017.

leerlingen en personeel, en een meer dan passend afscheid voor Jip. Saamhorigheid die nodig was, nodig is en ook nog nodig zal blijven, kunnen we nu, enkele maanden later, constateren: voor veel leerlingen – en trouwens ook personeelsleden – was en is de impact groot en blijft er nog steeds grote behoefte aan onderlinge steun. ★

I Beekvliet bij de tijd

Door Patrick van Aarle

Kerst in een ander jasje

De traditionele kerstviering – normaal (ook) een gezamenlijke bijeenkomst in de aula – werd dit jaar anders opgezet: in de vorm van een kerstontbijt.

Afdelingsleider Daniëlle Schuijffel leidt de kerstbingo in goede banen.

De leerlingen van klas 1 t/m 4 ontbeten in klassenverband, samen met hun mentor, in lokalen die zij zelf voor de gelegenheid bijzonder gezellig hadden ingericht. Ook het ontbijt zelf was het resultaat van gezamenlijke arbeid: ieder bracht wat te eten of drinken mee. Met kerstmuziek uit de boxen en in veel lokalen gedimde lichten en een knapperend haardvuur op het grote scherm kwam de hele school in een prachtige kerstsfeer. Klas 5 en 6 ontbeten gezamenlijk in de aula, waar lange tafels waren ingericht. Als

vermaak tijdens het ontbijt werd er zeer ouderwets bingo gespeeld, waarbij afdelingsleider bovenbouw Daniëlle Schuijffel met strakke hand de balletjes uit de molen liet rollen. De opbrengst van de verkochte bingokaarten, net als die van de door leerlingen van de leerlingenraad verkochte koekjes en andere lekkernijen, was vanzelfsprekend, als ieder jaar, bestemd voor een goed doel. Dit jaar was dat (weer) Edukans, de stichting die zich inzet voor onderwijs in ontwikkelingslanden.

Als 'verslaggevers' naar Ghana

In datzelfde kader vertrokken eind februari Sanne van den Boogaard en Tobias Jacobs, leerlingen uit klas 4, samen met Nienke Toeter, docente beeldende vorming, naar Ghana. Voor het Edukans-project Going Global bezochten zij, samen met leerlingen en docenten van andere scholen, als

Sanne, Nienke en Tobias met de Ghanese vlag, kort voor vertrek.

verslaggevers een Ghanese school. Tijdens gesprekken met de Ghanese leerlingen stond als thema 'Life skills' centraal. Uiteraard zullen Tobias en Sanne komende maanden binnen Beekvliet over hun ervaringen vertellen en proberen we met zijn allen zo veel mogelijk geld binnen te halen voor dit goede doel. Mocht u het project willen steunen: doneren kan via <https://gymnasium-beekvliet.inactievoeredukans.nl/donations>.

Kunstreis Florence

Eind november waren vijf leerlingen, met kunstdocenten Ruth Timmermans en Nienke Toeter, op studiereis geweest naar Florence. De reis was bedoeld als pilot: bij succes zou deze volgend jaar grootschaliger kunnen worden uitgevoerd, als extra keuzemogelijkheid voor het internationale programma in klas 5. Noodzakelijk ook, zo'n uitbreiding van dat keuzepalet: de huidige vierde klas is met 168 leerlingen de grootste jaarlaag ooit, dus er moeten over een jaar voldoende opties zijn om iedereen een kans te geven een plek in Europa te bezoeken. Voor de leerlingen, allen met het vak Kunst in het pakket, bood de reis veel interessants: de bekende musea van Florence, waaronder de Uffizi, Siena met zijn prachtige kathedraal, een tekenopdracht over Florence en als afsluiting een opera in een kerkje met prachtige akoestiek. Zeer tevreden keerden de leerlingen terug in Sint-Michielsgestel; vast en zeker een blijvertje, deze reis!

Projectmatig werken

In de week van 15 tot en met 19 januari werden op Beekvliet geen reguliere

Brugklassers beelden mythologische figuren uit met klei.

lessen gegeven. Omdat deze week voor klas 4 en klas 3 al enkele jaren een projectweek was, is dit jaar het startsein gegeven om alle jaarlagen een week lang projectmatig te laten werken. Nou ja, bijna alle jaarlagen: voor klas 6 heette het project 'gewoon' schoolexamenweek. Maar voor de anderen werd het een week met veel interessante ervaringen, zowel voor de leerlingen als de organiserende docenten.

In vrijwel alle projecten werd zeer vakoverstijgend gewerkt en vaak gingen de leerlingen ook 'de deur uit'. Klas 1 verdiepte zich een week lang in de Griekse en Romeinse mythologie, waarbij de leerlingen in groepsverband werkten aan het presenteren van één klassieke mythe in vertelkunst en beeldhouwkunst. Ze kregen les van een professionele verhalenverteller, die veel tips gaf over het verbeelden van personages en plekken waar het verhaal zich afspeelt. De vertellingen waar ze een week aan

werkten, werden op vrijdag opgevoerd voor klasgenoten. En tussendoor waren uit klei ook klassieke beelden van de personages gemaakt. De leerlingen van klas 2 hielden zich bij de moderne vreemde talen de hele week bezig met sprookjes. Ze werkten aan een hervertelling van een bekend sprookje, die ze in het Duits of Frans opvoerden, geleid door een Engelstalige verteller. Voor de puntjes op de spreekwoordelijke gingen de leerlingen een dag naar Amsterdam voor workshops. Klas 3 ging ook dit jaar weer aan de slag met het project 'De Essche Stroom' in het kader van hun Loopbaanoriëntatie- en Begeleiding. Klas 4 werkte, afhankelijk van het gekozen profiel, aan natuurwetenschappelijk onderzoek naar conditie en vermogen bij fitness of aan een boek dat de historische, filosofische, geografische en economische aspecten van Noord-Korea belicht. De leerlingen van klas 5, tot slot, werden een week lang ondergedompeld in 'Probleemgestuurd Onderwijs'. Op maandag bezochten ze in groepen een bedrijf of instelling, variërend van het Provinciehuis tot het InnoSportLab en van De Nederlandsche Bank tot het Donders Instituut van de Radboud Universiteit. In de dagen erna kregen ze de kans om een bijbehorende casus projectmatig uit te werken, wat resulteerde in interessante presentaties op vrijdagmiddag. En hoewel er uiteraard hier en daar nog haken en ogen zaten aan de organisatie van de eerste editie van zo'n projectweek – denk bijvoorbeeld maar aan de hoeveelheid ICT die daar heden ten dage voor nodig is – waren de geluiden achteraf voornamelijk positief: het was een inspirerende week.

Cursus EHBO

Een laatste initiatief dat zeker het vermelden waard is, is de kennismakingscursus EHBO die Marjolijn Smits, docente Klassieke Talen maar vooral ook zeer actief EHBO-instructeur, voor leerlingen uit klas 2 en 3 heeft opgezet. Een eerste groep van twaalf enthousias-

Leerlingen oefenen het reanimeren. Cursusleidster Marjolijn Smits (r) houdt scherp toezicht.

telingen ging de laatste drie vrijdagmiddagen voor carnaval aan de slag met onder andere het juist benaderen van een slachtoffer, de stabiele zijligging, reanimatie, het gebruik van de automatische elektrische defibrillator en het behandelen van diverse soorten wonden. Na afloop kregen ze een certificaat van deelname. Het enthousiasme van de groep was dermate groot dat in maart een tweede groep van start gaat. Zo wordt Beekvliet beetje bij beetje veiliger, met steeds meer experts in hulpverleningssituaties binnen de gelederen! ★

I Aankondiging NMI-sporttoernooi 15 september 2018

Het is alweer tweeënhalf jaar geleden dat Beekvliet met een grootse reünie zijn 200-jarig bestaan vierde. Dat betekent dat we vanaf nu heel langzaam kunnen gaan aftellen naar de volgende reünie, die van najaar 2020. Om alvast in de stemming te komen wordt een geslaagd concept van vier jaar geleden herhaald: een sportdag voor alle oud-Beekvlieters.

Vijf jaar tussen twee reünies in, voor sommigen is dat veel te lang. Bovendien wil NMI ook tussen de jubilea in graag iets organiseren voor oud-leerlingen. Vier jaar geleden, in 2014, hebben we een sportdag met barbecue georganiseerd, toen in aanloop naar het 200-jarig bestaan. Met meer dan 100 deelnemers was dat een succes dat navolging verdient.

Daarom organiseert NMI, in nauwe samenwerking met de sectie LO van Beekvliet, op zaterdag 15 september 2018 (wederom) een sporttoernooi op Beekvliet. Een mooie gelegenheid om je sportieve jaargenoten van weleer weer eens te zien! Iedereen – van jong tot oud – die het leuk vindt om weer eens te voetballen, te basketballen en/of te volleyballen, nodigen we van harte uit om contact te zoeken met zijn oude vriend(inn)en en jaargenoten om een team samen te stellen. Wie geen team op de been kan brengen: individueel aanmelden is uiteraard ook mogelijk. Indien er liefhebbers zijn voor atletiek(onderdelen) of andere sportactiviteiten die je doen terugdenken aan de gymlessen op Beekvliet, willen we proberen om ook daarvoor ruimte te maken in het programma.

De gegevens op een rij:

- **Wanneer?** Zaterdag 15 september, van 11.00 uur tot 17.00 uur
- **Waar?** Op Beekvliet natuurlijk
- **Welke sporten?** Voetbal (op veld), basketbal (op basketbalveld buiten), volleybal (in zaal), atletiek op verzoek (op veld).
- **Kosten?** Het inschrijfgeld bedraagt € 5 p.p. Koffie, thee, fris en na afloop een drankje zijn tegen betaling te verkrijgen. Neem je eigen lunch mee.
- **Na afloop?** Barbecue! (Voor wie wil, uiteraard. Kosten: € 12,50 p.p.)

Wil je meedoen? Er zijn twee opties:

1. Je schrijft een team van oud-Beekvlieters in (volleybal: minimaal 4 personen, basketbal: minimaal 5, voetbal: minimaal 6) en geeft aan welke van de drie teamsporten jullie die dag willen doen. Meer dan één sport is uiteraard mogelijk!
2. Je schrijft je individueel in en geeft ook aan welke sporten je wilt doen. Dan deelt de organisatie je in een team in. In beide gevallen kun je ook aangeven of je aan een atletiekonderdeel wilt deelnemen. En tot slot geef je op of je mee wilt doen aan de barbecue na afloop.

De inschrijving verloopt online: op www.gymnasiumbeekvliet.nl vind je een link naar het inschrijfformulier. **Deadline voor inschrijving is 31 augustus 2018**, maar eerder mag uiteraard ook (en is voor de organisatie prettig!).

We hopen wederom velen van jullie op 15 september op Beekvliet te mogen begroeten voor een zeer sportieve maar bovenal gezellige dag! Wij hebben er in elk geval nu al zin in!

Bestuur NMI en sectie LO Gymnasium Beekvliet

I De jaren na Beekvliet

Vincent van Buul zat van 2000 tot 2006 op Beekvliet. Docenten en medeleerlingen kenden hem in die jaren als een zeer vrolijke spring-in-'t-veld. Voor Tempora Nostra verhaalt hij over wat daarna kwam, met als recentste resultaat een, misschien voor sommige lezers verrassende, promotie in de voedingswetenschappen.

Door Vincent van Buul (2006)

In de zomer van 2006 was het dan zo ver: het gymnasiumdiploma op zak en klaar voor het studentenleven. Nog één wilde vakantie in Lloret de Mar, en daarna van start met een destijds relatief nieuwe opleiding in Maastricht – University College Maastricht (UCM). In deze opleiding kon ik zelf kiezen welke vakken ik wilde volgen. Tijdens mijn periode op Beekvliet wist ik niet goed wat ik wilde. Ik vond eigenlijk alles wel leuk, en met wat jeugdig bravoure zag ik daar ook geen enkel probleem in.

Vincent met wilde, groene, haren, in klas 3

Toch kiezen: food science

Op de universiteit werden de spelregels van de bachelor in *Liberal Arts and*

Sciences aan UCM echter snel duidelijk. Van de 180 studiepunten moesten er minstens 120 over één onderwerp gaan. Toch nog een keuze maken dus. Die was snel gemaakt: *Food Science*. Want eten was immers de ideale paraplu-keuze om mijn brede interesses verder te ontwikkelen. Eten en drinken zijn naast lichamelijk interessante processen ook nog eens te bestuderen door een lens van psychologie, antropologie, filosofie en economie – om maar wat richtingen te noemen.

Zo gekozen, zo gedaan. Niet zonder ook een beetje te genieten van de prachtige studentenstad Maastricht natuurlijk. Vier jaar later was ik een *Bachelor of Science*-diploma rijker, had ik een semester gevolgd in Toronto en Wageningen, en had ik een brede basis gelegd in de wondere wereld van voedingswetenschap. Ik had op moleculair niveau geleerd over de rol van voeding in gezondheid, maar ook hoe de geschiedenis van patentrecht een rol had gespeeld in welk eten we nu in de supermarkt vinden, om maar wat te noemen. Tijd voor wat diepgang dus.

Een Master en nog meer

De diepgang kwam in de *Master of Science in Health Food Innovation Management*. Een tweejarige opleiding aan de Universiteit Maastricht, waar ik ook mijn vrouw heb leren kennen.

Met vrouw Annefleur tijdens een kookworkshop op huwelijksreis in Thailand in 2016

Na een afstudeerstage bij Coca-Cola in Brussel was ook dit diploma op zak en moest ik het studentenleven vaarwel zeggen. Althans, dat dacht ik. Mijn scriptiebegeleider – prof. Fred Brouns – vroeg me om te blijven plakken op de universiteit om mijn scriptie verder uit te werken in een wetenschappelijke publicatie. Een mooie kans, en een opstapje naar een baan als promovendus. Om de promotie te bekostigen moest er echter gezocht worden naar een geldstroom. Na lang zoeken kwam er een baan in de voedingsindustrie op mijn pad. In de R&D-afdeling van een lokale vestiging van de Mexicaanse levensmiddelengigant *Gruma S.A.B. de C.V.* kwam een positie vrij. Via dit bedrijf kon ik één

dag per week mijn promotieonderzoek voortzetten en vier dagen in de week ervaring opdoen in het bedrijfsleven.

De lunch op Beekvliet als inspiratiebron

Nu, bijna twaalf jaar na Beekvliet, is mijn proefschrift klaar. Ik ben inmiddels verantwoordelijk voor het onderzoek en de productontwikkeling voor de hele Europese tortilla-tak van *Gruma*. Mijn vrouw en ik zijn een oud herenhuis aan de rand van het centrum in Maastricht aan het opknappen. En, als allerbelangrijkste, op 4 februari jl. is onze prachtige zoon Faber geboren. Dit alles was natuurlijk niet mogelijk geweest zonder de kennis en kunde die ik op de middelbare school heb opgedaan. Ik kijk ook met veel plezier terug op die tijd, waar de basis voor mijn interesse in voeding en consumentengedrag is gelegd. Samen met klasgenoten en vrienden hebben we in het peristylum onze bekertjes melk en lunch (en vele sigaretjes) verorberd. Toen waren we wat minder bezig met gezondheid, en dat heeft me misschien des te meer geïnspireerd om daar nu zo veel mee bezig te zijn. Een belangrijke aanbeveling in mijn proefschrift is dan ook om aanvullend onderzoek bij adolescenten uit te voeren om beter te begrijpen hoe deze relatief kwetsbare groep beter kan worden gestimuleerd om gezonde voedingskeuzes te maken. ★

Vincent heeft zijn proefschrift, getiteld 'Nutrition Information Usage in Food Choices', op 9 maart aan de Open Universiteit in Heerlen verdedigd.

I Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig komt de redactie van Tempora Nostra publicaties over oud-Beekvlieters tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften, van internetsites of andere social media. Een verkorte weergave hieruit volgt hieronder.

Door Peter van Overbruggen

Promotie Marieke Witvliet aan UvA

Marieke Witvliet (37), kinderchirurg in het Wilhelmina KinderZiekenhuis Utrecht en oud-leerlinge van Gymnasium Beekvliet, is woensdag 11 oktober gepromoveerd aan de Universiteit van Amsterdam. In haar proefschrift onderzoekt zij de impact en consequenties van de ziekte van Hirschsprung, een aangeboren afwijking aan de dikke darm, bij kinderen.

Bron: BD 14 oktober 2017

Bram van Hulten jongste torenpraoter

Twee nieuwtjes lezen we in december: dat Gestel in carnavalstijd Bokkendonk heet en dat in dat verband Bram van Hulten de jongste deelnemer is die ooit in de toren heeft plaatsgenomen als torenpraoter, nu in de 19e editie van deze komische spreekbeurtenavond.

Bron: BD 30 december 2017

Louis Buskens (1968) dirigeert 'allermooiste koorzang ooit'

Vespers van Rachmaninov in Eindhovense Catharinakerk

Hij wilde ze altijd al eens doen, die allermooiste a capella koorzangen uit de

Louis Buskens

Russische muziekliteratuur. (...) Buskens heeft al heel wat koormuziek onder handen gehad, maar bij het dirigeren van de Vespers merkt hij dat hij afstand tot de muziek moet bewaren. (...) "Deze muziek is zo emotioneel en aangrijpend dat ik moet oppassen dat ik me er niet in verlies." (...) Buskens vergelijkt de atmosfeer van de Vespers met die van de literatuur van Dostojevski, Tolstoj en Toergenjev. "Ik heb een paar meter Russen in mijn boekenkast staan Ik heb iets met die hang naar het noodlot, die eeuwige weemoed, dat mysterieuze. Ik ga dan ook niet in de eerste plaats voor een perfecte weergave van de noten, maar voor de emotionele lading daarachter."

Bron: Eindhovens Dagblad 25 januari 2018, door Marjolijn Sengers

‘Ik ben verlost van het idee van een hemel en een hel’

Frans de Bont (1925, Tilburg) studeerde na seminarie Beekvliet sociologie en zat daarna onder meer in de directie van een katholiek opleidingsinstituut voor maatschappelijk werkers. Samen met zijn vrouw Thérèse woont hij in Nijmegen. Ze hebben drie kinderen en vijf kleinkinderen. Met gregoriaans koor Schola Cantorum Karolus Magnus zingt hij op uitvaarten en geeft hij optredens.

Soepel vouwt hij zijn benen onder zich. De lotushouding. (...) Frans de Bont is veruit de oudste van de circa dertig mensen die deze zaterdagochtend in de Heilig Landstichting met gesloten ogen bij elkaar zitten. „Eind jaren zeventig kwam ik met zen in aanraking“, (...) „Sindsdien mediteer ik dagelijks. Elke ochtend, 25 minuten, op mijn werkkamer thuis. (...)

De Bont, die zijn Toyota Yaris even gemakkelijk bestuurt als hij op een matje neervlijt, noemt zichzelf een „boeddhisserend katholiek“. Geen boeddhist, want hij staat al zijn hele leven ingeschreven bij de Katholieke Kerk en is een trouwe volgeling van Jezus Christus. Sterker: hij was op een haar na priester geworden. (...) Noem Frans de Bont gerust een zen-meditatiepionier – zal hij zelf niet doen, want daar is hij veel te bescheiden voor. (...) De Dominicaan (Chris Smoorenburg) die hem inwijdde in de geheimen van de Japanse soto-zen, had het zichzelf geleerd. Die was er na het lezen van een boek mee begonnen door op een stapel telefoonboeken te gaan zitten en op zijn ademhaling te focussen. „Ik zat in die tijd in een geloofscrisis“, vertelt De Bont. „De Katholieke Kerk had haar deuren

naar de buitenwereld in de jaren vijftig en zestig opengezet, daar was ik blij mee. Maar in de jaren zeventig kwamen er een orthodoxe kardinaal en een orthodoxe bisschop [Gijsen, red.] en dreigde alles teruggedraaid te worden.”

Het godsbeeld loslaten

In 1979 las hij in een tijdschrift van de Karmelieten een artikel over mystiek: een manier van religiebeleving die vooral vanuit het hart komt. Heel iets anders dan het beleven van je godsdienst via geboden en verboden, liturgie, bijbel en taal – de manier waarop hij het gewend was. Het raakte aan het boeddhisme, dat weinig voorschriften en dogma’s kent. „Op een dag heb ik de hond aangeliend en ben ik gaan wandelen. Ik nam me voor het bos niet te verlaten voor ik een besluit had genomen. Toen heb ik de knoop doorgehakt: ik ging door met zen en dat betekende dat ik het godsbeeld dat ik tot dan toe had, zou loslaten.” Terugkijkend zegt hij: had ik dat maar veel eerder gedaan. „In mijn werk zou ik er zo veel baat bij hebben gehad. Ik had steviger in mijn schoenen gestaan.” (...) Frans de Bont groeide op in een Brabants gezin. Zijn moeder was diepgelovig en nam haar tien kinderen elke ochtend mee naar de mis. Zijn vader, vertegenwoordiger, maakte intussen het ontbijt en daarna gingen de kinderen naar school. De kleine Frans was gefascineerd door de rituelen in de kerk. Zong trots in het koor en werd misdienaar. Hij wilde niets liever dan priester worden, net als enkele ooms.

‘Rechtstreeks naar de hel’

Vanzelfsprekend ging hij naar het kleinseminarie in Sint-Michielsgestel. Ver weg van huis leerde hij over zonde

en vergeving, maar van de echte wereld kreeg hij weinig mee. „Als ik het seminarie iets verwijt, is dat er nauwelijks aandacht was voor de dingen waar jongens in de puberteit en hun adolescentie tegenaan lopen”, vertelt hij in zijn doorzonwoning. Zo biechtte hij eens dat hij een prettig gevoel tussen zijn benen had ervaren. „De biechtvader zei: ‘Stel dat je nu zou sterven, dan ging je rechtstreeks naar de hel.’”

De Bont werd er angstig van, liep met zijn ogen dicht over straat – als de dood om door een vrouw verleid te worden. Later, op het grootseminarie in Haaren, las hij eeuwenoude christelijke filosofen. En hij leerde dat je in hún boeken waarheid vond; andere denkers werden resoluut afgewezen. „Er was geen ruimte voor discussie.” Hij ontwikkelde zich tot een volgzame jongeman, die nooit van de regels durfde af te wijken. Zijn levensangst bracht hem uiteindelijk bij een psychiater, die hem de allerbeste vraag ooit stelde: ‘Moet jij wel priester worden?’

Hij dacht er een paar weken over na, verruilde toen zijn zwarte toog voor een maatpak. Een studie sociologie volgde, en – „ik was natuurlijk zo groen als gras” – hij kreeg kennis aan meisjes. In 1957 trouwde hij met de katholieke Thérèse. De kerk bleef altijd in zijn leven, alleen beleefde hij het geloof na zijn kennismaking met zen luchtiger. „Ik ben een beetje verlost van het idee van een hemel en een hel. Heel lang heb ik last gehad van schuldgevoelens, over waar ik wel niet allemaal had misgekleund. Daar ben ik van bevrijd, ik heb geleerd los te laten. Maar ik leef nog altijd naar een sterke moraal hoor, ik wil een rechtvaardig mens zijn. Niet op grond van wetten en voorschriften, maar vanuit het hart,

vanuit het besef dat de diepste werkelijkheid in het hier en nu ons samenbindt.” (...) Tegelijkertijd ziet hij met lede ogen aan hoe de kerken leeglopen. Elke zondag woont hij met zijn vrouw de mis bij, elke zondag zijn er meer vrije plekken. „Als gelovige gaat me dat natuurlijk aan het hart.” Maar, zegt de katholieke die leerde relativiseren: „Hoe lang bestaat het christendom nu helemaal, pas een paar duizend jaar. Daarvoor is er iets geweest en daarna zal er ook iets zijn. Gods wegen zijn ondoorgrondelijk.” Frans de Bont moet er zelf om lachen. Als boeddhisierend katholiek zit hij lekker in zijn vel. Hij fietst, wandelt, bidt en mediteert. Bezoekt zieken, treedt op met zijn gregoriaanse koor en gaat binnenkort weer de deuren langs voor de jaarlijkse inzamelingsactie Kerkbalans. Bang om dood te gaan is hij niet. „Ik heb geen beeld meer bij een hiernamaals. Wat er na dit leven komt, zie ik wel.”

Bron: NRC, 4 februari 2018, door Annemarie Haverkamp

Winy Maas gaat Eindhoven veranderen

Als het aan Winy Maas ligt, gaat de hele binnenstad van Eindhoven compleet op de schop.

Een grotere binnenstad die zich uitstrekt van de moskee aan de Mauritsstraat tot de Effenaar bij de Tramstraat. Een binnenstad die bovendien een complete metamorfose ondergaat. Een bombardement van groen, meer water en veel meer woningen. En de fietser? Die mag straks als het aan Winy Maas ligt gewoon weer over de Demer en de Rechtestraat. (...)

Winy Maas (Foto: Rob 't Hart)

Winy Maas, architect van onder andere de Markthal in Rotterdam, werd vorig jaar door Eindhoven aangesteld als supervisor van de binnenstad en adviseert de gemeente bij alle grote ontwikkelingen. (...) Twintigduizend extra inwoners moet de Eindhovense binnenstad over tien jaar tellen in de visie van Maas. Mensen die wonen in nieuwe woontorens, huizen die als blokken op bestaande gebouwen komen of in gebieden die compleet opnieuw ontwikkeld worden. Bewoners die moeten gaan zorgen voor meer levendigheid maar waarvoor in de huidige compacte binnenstad geen ruimte is. Maas staat bekend om zijn soms onnavolgbare gedachtesprongen en die maakte hij dinsdag ook volop in een presentatie vol humor waarin hij duidelijk liet zien een zwak te hebben voor Eindhoven. (...) Volgens de architect moet ook de fietser straks weer gewoon door de binnenstad kunnen, gewoon omdat dat bij Eindhoven past vindt hij. (...)

Bron: *Eindhovens Dagblad*, 6 maart 2018, door Diede Hoekstra

Gewone jongens onder elkaar...

In maart verscheen een biografie over zakenman Wim van der Leegte. In zijn rol als werkgever kwam hij ook in contact met oud-Beekvlieter en oud-vakbondsman Henk van Rees (1967).

Henk van Rees

Paarden

Rond de overname van autofabriek Nedcar zet Van der Leegte ook al zijn vaardigheden in. Bestuurders van BMW, opdrachtgever voor de bouw van de Mini's in Born, smelten voor de man die zo gewoon doet en op een paar A4'tjes simpel zijn plan uiteenzet. Zijn netwerk zet hij in voor een creatieve en unieke regeling met een tijdelijke WW-uitkering voor de medewerkers van de autofabriek. Het compromis over de arbeidsvoorwaarden smeedt hij met FNV-bestuurder Henk van Rees op een zaterdag als hij de boerenzoon Van Rees in de stoeterij ontvangt. Anderhalf uur gaat het volgens het verhaal genoeglijk over paarden. Na goed een uur onderhandelen zijn de mannen er uit. ★

Bron: *Eindhovens Dagblad*, 10 maart 2018, door Peter Scholtes

I Hoe is het toch met Ireen Zandvliet?

Oud-docente scheikunde en biologie

Geboren in Oegstgeest in 1944 nog net voor de hongerwinter, heeft Ireen haar naam te danken aan de toenmalige tijdgeest. Irene betekent namelijk 'vrede'. Vanwege 'de honger' is ze samen met haar ouders en twee jaar oudere zus per trekschuit naar Bussum verhuisd, omdat haar vader als KNO-arts in Hilversum kon werken. Inmiddels woont de oud-docente met haar man al jaren in het Brabantse Rosmalen en is ze oma van vijf kleinkinderen.

Door Mirjan Boot

“Na de basisschool in Hilversum ben ik naar het Baarns Lyceum gegaan. Als 16-jarige deed ik eindexamen HBS, waarna ik eerst een jaar naar een internationale school in Zwitserland ging. Mijn ouders vonden mij namelijk nog erg jong voor een vervolgstudie. Mijn vader wilde dat ik in Utrecht scheikunde ging studeren. Hij vond dat het vak van de toekomst. Maar als ik zelf had mogen kiezen dan was ik waarschijnlijk biologie gaan studeren, of een taal. Ik had veel meer met de levende natuur dan de dode natuur. Maar dat blijkt nu een prima hobby,” vertelt Ireen, verwijzend naar haar ruime, groene achtertuin met moestuin.

Carrièrekeuze

“In eerste instantie had ik het plan om in de industrie te gaan werken. Maar tijdens mijn studie scheikunde haalde ik als bijvak een aantekening voor lesgeven, omdat er toentertijd een enorm tekort was in die markt en ik snel een baan wilde hebben. Aanvankelijk vond ik voor de klas staan moeilijk, maar uiteindelijk ging ik het ontzettend leuk vinden,” licht Ireen haar carrièrekeuze toe. “Ik vind het nog steeds geweldig om met pubers om

te gaan. Vooral die lastigste 15-jarigen zijn zo open, nieuwsgierig en direct! Ik vond het een uitdaging om hen mee te krijgen in de scheikundematerie. Je maakt ook van alles met ze mee: het uitgaan, de eerste liefdes. Die hele zoekende periode van pubers vind ik erg bijzonder om mee te mogen maken. Daar kun je als docent een grote rol in spelen.”

Hoe bent u als docent op Beekvliet terechtgekomen?

“Eigenlijk via TOA Hans van Vorstenbosch,” legt de oud-docente uit. “Ik werkte aan het Theresialyceum in Tilburg, waar Hans werkzaam was geweest. Hij tipte me, dat ze op Beekvliet een invaller zochten wegens ziekteverlof van Bernie Vervoordeldonk (red: oud-docente scheikunde). Ik ben een paar keer ingevallen en uiteindelijk heeft dat geresulteerd in een vast contract. Een aantal jaren ben ik op beide scholen werkzaam geweest. Ik had het ook heel erg naar mijn zin op het Theresialyceum. Maar uiteindelijk koos ik voor Beekvliet: dichtbij, een heel leuke school en goed te combineren met mijn twee kinderen. Zo kwam ik hier in 1987 terecht in een sectie met Miek Scheffers en Bernie Vervoordeldonk.”

Hoe ervoer u de kennismaking met Beekvliet?

“Er heerste een andere cultuur op Beekvliet dan ik gewend was op het Theresialyceum. Het was strakker, meer gedisciplineerd dan de open cultuur in Tilburg waar de deuren tussen het kabinet en de twee lokalen altijd open stonden. Maar ik heb het authentiek zijn en de eigen stijl van Beekvliet wel als positief ervaren.”

“Op Beekvliet gaf ik voornamelijk scheidkundes aan de 3e en 4e klas. Miek Scheffers deed de bovenbouw. De scheidkundesamenwerking was heel bijzonder. We vormden met drie vrouwen de sectie scheidkunde; een unieke situatie, want toen ik ging studeren in de jaren ‘60 waren er van de 140 eerstejaars slechts zes meisjes. Dus zo heel gewoon was het niet, dat je als vrouw exacte vakken deed.

Ik heb ook een aantal jaren biologie gegeven in de eerste klas. Verder was ik mentor en was ik betrokken bij bui-

tenschoolse activiteiten. Samen met collega Willemien van Ansem bezocht ik stageplekken en gastgezinnen van onze leerlingen in Polen en Tsjechië tijdens de buitenlandse excursies. Het leukste was dan als een leerling uit een arm gezin terecht kwam in een rijk gezin of andersom. Daar leerden ze veel van.”

Miek Scheffers vond het belangrijk dat leerkrachten elkaar aanvullen, overleggen en naar elkaar kijken, om de leerling te leren leren. Wat was uw rol daarin?

“Ik heb veel geleerd van Miek. Zij heeft voor proefwerken een formulier ontwikkeld ‘Leren van je fouten’: een soort analyse voor leerlingen waardoor ze inzagen waarom ze fouten hadden gemaakt en wat ze konden doen om het te verbeteren. Het werkte fantastisch,” stelt Ireen vast. “We hadden binnen de sectie een open en goede interactie over wat je zelf wilde. De samenwerking verliep heel natuurlijk en dat was heel stimulerend.”

Scheikunde is behoorlijk abstract. Hoe is deze stof te visualiseren?

“Vanaf de derde klas krijgen leerlingen scheikunde en voor een aantal is dat ook het enige jaar. Het belangrijkste was, dat je met de scheikundesstof aansloot bij de praktijk,” legt Ireen uit. “Je begon bijvoorbeeld met de vraag ‘Wat staat er bij jullie thuis in het keukenkastje?’ Of ‘Wat zit er in soep?’ Hiermee sluit je aan bij de leefwereld van leerlingen. Dan wordt scheikunde veel concreter en gemakkelijker te behappen. Toen ik scheikunde kreeg, begon je met het periodiek systeem, dat je dan nog helemaal niks zegt: veel te abstract. Beekvliet had de bijzondere lesmethode ontwikkeld om bijvoorbeeld eerst shampoo te maken met de leerlingen en pas daarna de abstracte theorie erachter te behandelen. Het kader waarin les gegeven wordt, is heel belangrijk voor leerlingen,” stelt de scheikundige vast. “In iedere les zat wel een demonstratieproef of een practicum, waarbij Jan Quekel als TOA-amanuensis altijd meehielp. Dat was voor leerlingen leuk, want ze zijn nieuwsgierig en willen niet stilzitten. Zo konden ze rondlopen en samenwerken en daar maak je je les makkelijker mee voor leerlingen.”

Wat was uw meest memorabele scheikundige proef in de les?

Ireen Zandvliet denkt even na. “Dat was eigenlijk op het Theresialyceum. Voordat de grote schoonmaak plaatsvond, deden we altijd het experiment ‘vlam in de pan’. We hadden een zuurkast met aan alle kanten glas, waar we dat experiment in uitvoerden. We oververhitten dan een bakje frituurvet, spoten een klein beetje water erin waardoor je een gigantische steekvlam krijgt. Maar dan is meteen ook

de hele zuurkast vet. Dat was voor de kinderen indrukwekkend! Tegelijkertijd legde je uit dat je het beste een deksel op de pan kunt doen. Ik vraag me altijd af hoeveel leerlingen je hiermee gered zou hebben? Ze zullen er vast nog wel een keer aan terugdenken als het echt gebeurt,” hoopt de oud-docente.

Wanneer nam u als docente afscheid van Beekvliet?

“In 2004. De laatste vijf jaar gaf ik op Beekvliet geen scheikunde meer, maar deed ik aan coaching. Ik had op Beekvliet de gelegenheid gekregen om een post-HBO-opleiding te volgen voor coaching in het onderwijs, om vervolgens op school docenten te begeleiden. Ik kreeg de vrijheid op Beekvliet om dit in te vullen op mijn manier. Zo organiseerde ik groepstrainingen, bezocht lessen, had individuele gesprekken. Dat heb ik vijf jaar met heel veel plezier gedaan. Toen mijn man met pensioen ging, besloot ik ook te stoppen om zo weer tijd te maken voor andere dingen. Ik vond het jammer om weg te gaan, maar je moet ook ruimte maken voor jonge mensen.

Het hele eerste pensioenjaar ben ik bezig geweest om de school los te laten. Het schooljaar zit dan namelijk nog zo in je systeem. Ook miste ik de collega's en leerlingen. Maar ik ben nu dankbaar dat ik die keuze gemaakt heb. Het is namelijk een luxe dat je dingen kunt doen waar je vroeger nooit tijd voor had, zoals fotografie. Na dat eerste ontweningsjaar heb ik me aangemeld bij de fotovakschool voor een beginnerscursus en heb direct een Nikon-camera gekocht. Drie maanden lang ben ik iedere dag met fotografie bezig geweest. En dat ben ik nog steeds. Zo help ik bijvoorbeeld

mee om reportages te maken voor een wandelclub waar ik lid van ben."

Wat is uw leukste herinnering aan Beekvliet?

"Eigenlijk de projecten van de jubileumfeesten van docenten," vertelt Ireen. "En dan vooral het realiseren van een tuin in de school voor het jubileumfeest van Willemien van Ansem, samen met mijn beste vriendin, Anke Becker (oud-docente handvaardigheid, red.). We hebben toen allerlei tuinameublementen naar Beekvliet vervoerd. Jan Quekel heeft met een aanhanger teakhouten spullen en parasols opgehaald. Van kwekerij Van de Oever mocht ik hele bomen met in jute ingepakte kluiten lenen om in de school een tuin te maken. Met bloemen uit de natuur hebben we tafels versierd. Het was een enorme en extreme klus. Anke deed het creatieve deel en ik was er voor de praktische zaken en de uitvoering. Samen waren we een goed team en hebben we erg veel plezier gehad."

Wat zijn zoal de dagelijkse bezigheden van een deels gepensioneerde docente scheikunde?

"Zoals gezegd, beleef ik heel veel plezier met fotografie: vooral planten en bloemen, maar ook portretfoto's. En met vijf kleinkinderen heb ik materiaal genoeg," lacht Ireen. "Als ik jonger was, zou ik misschien nog fotograaf geworden zijn. Ik vind het ontzettend leuk om te doen. Verder zijn we met de kleinkinderen lekker druk.

Ik heb een brede interesse en zit dan ook in diverse clubjes. Ik wandel, sport en lees graag. Met een aantal moeders van de lagere school van mijn kinderen vorm ik bijvoorbeeld al dertig jaar een

Vlnr: oud-docenten Anke Becker, Ireen Zandvliet, Willemien van Ansem.

leesclub. We lezen alleen romans en komen dan eens in de vier tot zes weken bij elkaar om het boek te bespreken, waarbij we met name kijken naar persoonlijke associaties die we met het boek hebben. Dat geeft heel veel diepgang. We hebben in die dertig jaar een imposante leeslijst opgebouwd," stelt de oud-docente vast. "Momenteel lezen we 'The Fountainhead' van Ayn Rand uit 1943. Het thema is of je je eigen passie en authenticiteit moet volgen, desnoods ten koste van je omgeving, of dat je je moet aanpassen aan wat anderen van je vragen. Het is een aanrader!

En verder ben ik gek op zeilen. Ieder jaar ga ik met een vast groepje maatjes van mijn lagere school twee à drie weken zeilen. Mijn man gaat dan fietsen met een tentje, want hij houdt helemaal niet

van zeilen,” lacht de actieve oud-juf. “Aan tuinieren besteed ik ook vele uurtjes. En het coachen is zo’n tweede natuur geworden, dat ik dat nog steeds doe. Niet professioneel, maar bij eigenlijk iedereen om mij heen.”

Uw kinderen zaten ook op Beekvliet. Hoe vond u dat als moeder en als docent?

“Onze zoon en dochter zaten allebei op Beekvliet. Ik heb mijn rol als moeder en docente zoveel mogelijk gescheiden gehouden. Zo ging mijn man altijd alleen naar de oudergesprekken. Aan tafel hadden we natuurlijk veel gesprekken over Beekvliet. De kinderen hoorden uiteraard dan wel het een en ander, maar omgekeerd hoorde ik ook heel veel over leerlingen, wat voor kattenkwaad ze uithaalden. Soms was het wel lastig of ik de informatie wel of niet aan de ouders zou vertellen. Ik heb heel bewust onze zoon en dochter niet in de klas gehad.”

Welke scheikundige ontwikkelingen volgt u nog?

“De biochemische ontwikkelingen vind ik de belangrijkste. Vooral de chemie in de medische wetenschap volg ik het meest: wat kan er bijvoorbeeld allemaal op moleculair niveau? Waarschijnlijk is mijn interesse verschoven van chemie naar het medische door het werk van mijn kinderen. Maar ook immuunsystemen en voeding vind ik erg interessant. Alles op het gebied van voeding, wat goed en slecht is, de rare verhalen eromheen, houdt me bezig. Duurzaamheid vind ik ook heel belangrijk om op te letten. Ik ben ook behoorlijk fanatiek in het scheiden van afval.”

Zijn er verschillen tussen de leerlingen van dertig jaar geleden en nu?

“Er zijn niet zulke grote verschillen hoor. Er zijn nu wel internet en mobiele telefoons. En je hoort ook tegengeluiden over de jeugd van tegenwoordig. Maar dan moet je maar eens lezen wat de Grieken erover schreven; er zou niks van hun jongeren terecht komen. Het zijn bijna allemaal prachtige en mooie mensen geworden, dus ik ben heel positief over ze. Maar ik ben van nature dan ook een rasoptimist,” lacht Ireen Zandvliet. “Het is wel belangrijk om ze

De Grieken schreven al: er zou niks van hun jongeren terecht komen

een veilig en warm nest mee te geven. Beekvliet levert daar volgens mij ook een grote bijdrage aan. Wat daar mogelijk is aan begeleiding, vind ik fabelachtig. De intensiteit, de persoonlijke benadering, de huisbezoeken, het hechte docententeam, dat is heel belangrijk. Bij het huidige jonge docententeam zie je ook weer een hechte band ontstaan. Bij alle scholen waar ik les heb gegeven, heb ik het nooit zo meegemaakt als op Beekvliet, een hechte gemeenschap.”

U zit niet achter de geraniums, maar wat staat nog op uw to-dolijst?

“Wat ik nog graag zou willen doen, is een reis naar Indonesië maken. Mijn opa was directeur van een suikerproefstation op Java, waar suikerrassen werden gekruist. Hij was oorspronkelijk bioloog,” merkt Ireen met een kwinkslag op. “Het gebouw bestaat nog steeds en mijn nichtje vertelde, dat er nog een bruinige foto aan een spijker aan de muur hangt waar mijn opa op staat. En natuurlijk zou ik de tropische natuur daar willen zien. Want daar heb ik wel iets mee.” ★

I Geschiedenis tegen wil en dank

In de loop van het eerste jaar keerden we het oude Beekvlietcomplex de rug toe. Ik heb het achteraf altijd als een voorrecht beschouwd om daar nog een staartje van mee te mogen maken. De oude gebouwen, de sportvelden, de tuinen en de vijver gaven er gezamenlijk een allure aan die mijn voorstellingsvermogen kort daarvoor nog ruim te buiten ging.

Door Erik van den Dungen (1983)

We spreken over 1977. Elke ochtend fietsten we met acht leerlingen uit Vught naar Gestel. Die acht waren een soort tien kleine negertjes want het gezelschap dunde al snel uit tot drie personen. Het klassieke beeld in die tijd: op nieuwe fietsen en met zware boekentassen in alle vroegte naar school, om daar dan om half negen in die majestueuze studiezaal in lange rijen aan te schuiven voor een uurtje zelfstudie, onder het toezien – en bepaald niet vriendelijk – oog van meneer Roelofs. Maar die studiezaal heeft zich uiteindelijk vooral in mijn herinnering genesteld vanwege de eerste schoolfilm die ik daar zag: Spartacus, met Kirk Douglas in de hoofdrol. Ik zie de lange rijen slaven nog steeds voorbij trekken. De film sloot natuurlijk prima aan bij de wereld van de Romeinen zoals die daar voor ons in de lessen Latijn het eerste reliëf kreeg.

Gijzelaars

Wat was je als brugklasser onwetend! Maar tegelijk ook leergierig. Wat mij bijvoorbeeld fascineerde was het begrip 'Duitse bouw'. Dat pikte ik al vroeg ergens op in dat schooljaar en ik begreep dat een deel van de school dateerde uit de periode van de Tweede Wereldoorlog, of daarin op zijn minst een belangrijke rol had gespeeld. Er hadden gijzelaars

gezet. Dat begrip 'gijzelaars' had trouwens al wel wat meer lading, want met de treinkapingen nog vers in het geheugen begrepen we maar al te goed dat het er op Beekvliet kennelijk niet altijd zo lieflijk aan toe was gegaan als in onze tijd.

Overigens kwamen wij als leerlingen maar in een beperkt deel van de gebouwen, en bijvoorbeeld niet in het statige hoofdgebouw, want dat was bewoond, zei men ons.

Enfin, de pret in de oude constellatie duurde niet al te lang want in mijn eerste schooljaar werd de overstap gemaakt naar een nieuw gebouw. Veel minder

sacraal, veel meer school. Toch liet die korte periode op oud-Beekvliet een onvergetelijke indruk na, maar dat merk je pas later, natuurlijk.

Vanuit het nieuwe geschiedenislokaal school keken we nog wel eens naar dat hoofdgebouw aan de overkant. Eigenlijk ging dat voor mij toen pas echt leven. In de taal van tegenwoordig zou je kunnen zeggen dat het namelijk in die tijd een soort asielzoekerscentrum was. Er waren Javaanse Surinamers in ondergebracht: inwoners uit Suriname die in de sliptestream van de Surinaamse onafhankelijkheid naar Nederland waren gekomen maar nog geen definitieve huisvesting toegewezen hadden gekregen. In alle eerlijkheid, voor een jongen uit een blank middenstandsgezin die hooguit op de lagere school een keer een Griekse klasgenoot had gehad was de aanwezigheid van zo'n grote gekleurde bevolkingsgroep op een steenworp afstand toch een apart fenomeen. Ik zag hen niet als vluchtelingen, maar helemaal logisch vond ik hun aanwezigheid op het oude Beekvliet toch óók niet. Alleen waren er belangrijker zaken om over na te denken: Saturday Night Fever eiste alle aandacht op, evenals de schoolfilm *The Last Tango in Paris* – een foutje van de filmcommissie waardoor we als jonge, leergierige pupillen al vroeg met erotische films in aanraking kwamen.

(Geen) geschiedenis

Aan alle mooie dingen komt een eind. Als bij tijden briljante maar over het algemeen toch maar zeer middelmatige leerling legde ik dit schooltraject in zes jaar af. Niet slecht misschien, maar het vakkenpakket waarmee ik de eindstreep haalde, was vlees noch vis.

Britse veldmaarschalk Montgomery reikt eind 1944 op Beekvliet onderscheiding uit

Alle historie ten spijt, maar heel geïnspireerd was ik niet geraakt. In de vierde klas vroegen mijn ouders wat ik later wilde gaan studeren. 'Geschiedenis' was mijn duidelijke antwoord, waarop mijn moeder even vlot antwoordde: "Jongen, ga toch een écht vak leren...". Daar kon ik het mee doen. Niettegenstaande een 8,8 voor mijn schoolexamen geschiedenis ging het vervolgtraject een andere kant op en studeerde ik veel later af als bedrijfseconoom. Ik kwam terecht in het bedrijfsleven en vergat geschiedenis, want gezin en werk eisten alle aandacht op.

In 1999 verscheen in het Brabants Dagblad een artikel onder de kop "Zelfs in het gijzelaarskamp rolt de bal". Het artikel maakte deel uit van een serie over honderd jaar sport en ging over de oorlogsperiode van Beekvliet. Het vermeldt o.a. een voetbalwedstrijd op vrijdagavond en de aankondiging van vijf executies daags erna. Leven en dood pal naast elkaar. Het artikel in de krant toonde ook nog een fraaie foto van een door gijzelaars aangelegde tennisbaan op het schoolplein. Ik heb me daar toen niet al te zeer over verbaasd, want ik stond aan de vooravond van een lange

sabbatical, met de blik op oneindig en het verstand (vrijwel) op nul.

Sportmarketing

Na enkele jaren op de Antillen kwam ik terug in Nederland. Het was voor mij vanzelfsprekend dat ik snel weer een goede baan zou vinden. Maar als duikinstructeur op Curacao merk je vrij weinig van een economische recessie in Europa, leerde ik achteraf. Uiteindelijk lukte het om als zijinstromer aan het werk te komen als docent sportmarketing op een HEAO. Gezien mijn geringe sportieve prestaties op school zullen mijn gymleraren van destijds misschien verbaasd staan, maar zelf was ik dat niet minder. De nadruk bleek uiteindelijk meer op marketing dan op sport te liggen en in een tijd dat fitnesscentra het roer overnamen van de sportverenigingen was het duidelijk dat er in sportbondenland iets ontbrak op het gebied van klantgerichtheid. Daarin kon ik enkele jaren een rol spelen, als schakel tussen onderwijs en NOC-NSF. Hoe dan ook, ik was van de straat, maar tegelijk ook mijlenerver verwijderd van mijn oorspronkelijke interesse voor geschiedenis.

Oorlogsmuseum Overloon

Enkele jaren later verscheen een advertentie in het NRC: het oorlogsmuseum in Overloon zocht een directeur. Het schrijven van een sollicitatiebrief was uitdrukkelijk niet de bedoeling. Men verlangde een beschouwing op het oorlogsmuseum van de toekomst, nu de geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog steeds verder van ons af zou komen te staan. Het museum was me bekend, ik meen dat we er ooit met een schoolreisje naar toe waren geweest. Tanks en kanonnen in een bos.

Sinds 2006 werk ik voor dit museum, op het snijvlak van marketing en geschiedenis. Het voelt als 'mijn' museum. Overloon moet zichzelf bedruipen en ontvangt nagenoeg geen subsidie. Daar kun je als econoom je tanden aardig op stuk bijten. Maar tegelijk is er dat enorme domein van de Tweede Wereldoorlog waarmee ik me tegenwoordig mag bezig houden. Natuurlijk komt Beekvliet daarin op gezette tijden weer naar voren, bijvoorbeeld in enkele contacten met oud-gijzelaars. Of in de vorm van een foto van de Britse veldmaarschalk Montgomery, die eind 1944 een onderscheiding uitreikt in wat later voor mij de studiezaal van het oude Beekvliet werd.

Hitlers Herrengefängnis

Zo dook ook dat krantenartikel uit 1999 weer op. Het beschrijft treffend hoe Beekvliet in de oorlog een ambivalente ervaring was voor de meeste intellectuelen en hoogwaardigheidsbekleders die daar, weliswaar onder een mild regime, gevangen zaten. In mijn optiek zou de geschiedenis van Hitlers Herrengefängnis nooit naar de achtergrond mogen verdwijnen: de gevangenen stonden met hun leven borg voor daden van anderen. Een enkeling betaalde daadwerkelijk die hoogste prijs. Voor mij persoonlijk begint de cirkel een aardig eind rond te komen. Het museum is gemoderniseerd. Mijn nichtjes zitten op Beekvliet. En met grote interesse lees ik *Tempora Nostra*. Mijn historische belangstelling leeft als nooit tevoren. Geschiedenis tegen de wil en dank van mijn ouders misschien. Maar oude liefde roest niet. ★

I Jan Lurinks legt uit

"Mas Bellevue", St.Martin de Crau (Fr.), aquarel (1982)

Jan Lurinks

Docent tekenen Jan Lurinks (1952) gaf van 1957 tot 1992 les op Beekvliet. Tussen 1975 en 1995 maakte hij, al rondreizend, zeer veel tekeningen en aquarellen. Daarbij werd hij getroffen door sfeer, kleur, compositie of de vorm van het landschap en object(en). Dat zette hij op eigen wijze op papier of doek met potlood of verf. Zijn overwegingen bij deze aquarel "Mas Bellevue":

"In de omgeving van de camping, waar ik indertijd verbleef, werd ik getroffen door deze groep huizen. Met name door het contrast licht-donker: de lichte kleur van de gevels, die steeds weer sprankelend tussen de donkere bomen te voorschijn komt. Doordat de wind het blad van de bomen constant in beweging brengt,

verandert er steeds wat in dat contrast: er moet dus snel en direct gewerkt worden. Vandaar het gebruik van aquarelverf." ★

I Wat betaalden ouders aan kostgeld?

Om de vraag van Drik Hoogstede, een oud-leerling in de jaren 60, "Wat betaalden onze ouders voor ons aan kostgeld op het Kleinseminarie Beekvliet?" te beantwoorden heb ik een aantal gegevens in het archief van Beekvliet uitgezocht.

Door Kees Quinten

In de papieren uit de Beekvliettijd die ik thuis terug vond kwam ik een kwitantie tegen uit 1962 van f 200,- als bijdrage voor het derde trimester van klas 1. En een briefje van econoom Janssen aan mijn ouders: *Toen uw zoon op ons Seminarie kwam, hebben wij met u een afspraak mogen maken omtrent uw persoonlijk aandeel in de totale kosten. Voor het vorig jaar beloofde U als bijdrage van U zelf: f 600,-... Wij gaan er van uit, dat voor dit studiejaar 1962-1963 uw persoonlijke bijdrage hetzelfde zal zijn als vorig jaar.*

In een brochure over Beekvliet uit het begin van de jaren 60 stond de volgende passage over kostgeld: *Volgens de officiële accountantsrapporten bedragen de kosten op het seminarie ruim f 1000,- per jongen per jaar. Aangezien echter genoemd bedrag de draagkracht van vele ouders te boven gaat, is het jaarlijks kostgeld vastgesteld op f 690,- ... Met de ouders voor wie het kostgeld van f 690,- per jaar een nog te zware last betekent, kan een afspraak worden gemaakt omtrent hun aandeel in de kosten.*

In het Beekvliet-archief vond ik twee brieven van econoom Guus van der Borgh t aan de ouders. In mei 1964 schrijft hij een brief van zeven kantjes. *De laatste jaren zijn we uitgegaan van een bedrag van f 1200,- voor kostgeld als*

Guus van der Borgh, circa 1965.

richtnorm. Het kostgeld dient ter dekking van de kosten van voeding en huisvesting.... Het kostgeld kan onmogelijk gezien worden als een vast bedrag, want de voedingsprijzen stijgen van jaar tot jaar en ook de huisvestingskosten zijn sterk onderhevig aan "ontwikkeling".... In het studiejaar 1960/1961 bedroegen de kosten per student f 1169,-; in 1961/1962 f 1271,-; in 1962/1963 f 1414,-; de schatting voor 1963/1964 bedraagt f 1550,-.

Vervolgens komt er een uitgebreid verhaal over het berekenen van de aanvraag voor de kinderbijslag en de studietoelage. Studietoelagen kunnen worden aangevraagd bij het rijk (respectievelijk de provincie en gemeente) als de financiële draagkracht van de ouders ontoereikend is en de leerling

blijk geeft van goede studieresultaten. De studietoelage moet door de ouders aangevraagd worden en wordt uitgekeerd aan het Klein Seminarie. In mei 1969 volgt een brief aan de ouders van de interne leerlingen: *Enkele maanden geleden is U de beslissing bekend gemaakt van de sluiting van "Beekvliet" als Seminarie, het naderend einde van een meer dan 150 jaar oud internaat. Maar voordat wij in juni 1972 onze gebouwen gedeeltelijk zullen sluiten en slechts als gymnasium, als school dus, zullen voortleven, moet hier nog enkele jaren worden gegeten en gedronken, geslapen en gerecreëerd.*

In de tabel wordt een vergelijking gemaakt tussen de studiejaren 1963-1964 t/m 1968-1969. Het bedrag dat als

kostgeld werd gevraagd komt globaal overeen met de netto kostprijs van het vorige jaar. Dit is een min of meer theoretisch bedrag, dat gebruikt werd voor de berekening van de kinderslag. De werkelijke bijdrage van de ouders staat onder "gemiddeld privé bijgedragen" en loopt op van bijna f 600,- in het eerste tot bijna f 900,- in het laatste jaar. De studietoelagen zijn in de loop der jaren sterk toegenomen van f 129,- in het begin tot f 887,- in 1968-1969. Onder de categorie "uit andere bronnen betaald" vielen o.a. de opbrengsten van schenkingen en studiefondsen die in de loop van vele jaren tot stand gekomen zijn. Wat onder "bijzondere baten" valt heb ik niet kunnen achterhalen. Het jaarlijkse tekort, dat varieert van f 449,- tot f 744,- per

I Kostgeld

De ontwikkeling van de gemiddelde cijfers per interne leerling geeft het volgende beeld:

In het studiejaar:	1963/64	1964/65	1965/66	1966/67	1967/68	1968/69
werd als kostgeld gevraagd	1300,==	1500,==	1600,==	1700,==	1800,==	2000,==
en bedroeg de werkelijke kostprijs (netto)	1554,==	1627,==	1729,==	2008,==	2470,==	2972,==
werd gemiddeld privé bijgedragen	588,==	628,==	631,==	730,==	777,==	898,==
en beliepen de studietoelagen	129,==	194,==	526,==	559,==	653,==	887,==
en werd betaald uit andere bronnen	99,==	105,==	143,==	180,==	243,==	350,==
bijzondere baten					131,==	93,==
zodat dit totaal vormde:	816,==	927,==	1300,==	1469,==	1804,==	2228,==
het tekort kwam dus neer op	738,==	500,==	429,==	539,==	666,==	744,==

(De cijfers 1968/69 zijn gedeeltelijk gebaseerd op de begroting)

Seminarie Beekvliet, St-Michiëlsgestel, ijshockey op de Kleine Cour, winter 1967-68

leerling per jaar werd bijgelegd door het Bisdom 's-Hertogenbosch. Het Bisdom was ook verantwoordelijk voor de kosten van het groot onderhoud.

Sluiting vooral financiële beslissing

In 1968-1969 is het beleid veranderd. Het kostgeld werd toen vastgesteld op f 2000,-: Privébetalingen plus rijksstudietoelagen plus toelagen uit andere bronnen moesten toen samen f 2000,- opbrengen. Als je dus geen andere toelagen had moest het hele bedrag privé betaald worden. Voor 1969-1970 werd dit bedrag verhoogd tot f 2250,-. Dat de bijdrage aan kostgeld sterk steeg is verklaarbaar: het gemiddelde aantal leerlingen daalde tussen 1960 en 1967 van 347 naar 227. Terwijl het jaarlijkse tekort in het begin van de jaren 60 onder de f 50.000,- bleef, bedroeg dit in 1967 f 174.000,- ! De sluiting van het internaat was vooral ook een financiële beslissing. In 1969-1970 werden geen nieuwe

interne leerlingen meer aangenomen. In juni 1972 werd het internaat gesloten. In september 1972 bereikte Beekvliet zijn dieptepunt met 216 leerlingen.

Kapitaalkrachtige katholieken

Hoe kwam Beekvliet aan zijn geld? Op de eerste plaats door het kostgeld dat de ouders betaalden. Op de tweede plaats door de studietoelagen van leerlingen. Daarnaast waren er studiefondsen, een paar grote zoals het Tilburgs Studiefonds en de Bossche Beurzenstichting. Kapitaalkrachtige katholieken brachten geld bijeen en met de rente die aan het seminarie betaald werd konden leerlingen die daarvoor in aanmerking kwamen een aanvulling op het kostgeld krijgen. Naast deze grote fondsen waren er vele kleine die door particulieren beschikbaar gesteld waren. Verder werd het Klein Seminarie als erfgenaam opgenomen in het testament, of werden er legaten beschikbaar gesteld,

al dan niet tegen “betaling” met een aantal Heilige Missen. Met een aantal gemeenten was een afspraak gemaakt om jaarlijks een subsidie per leerling over te maken. Na 1960 werden deze subsidies geleidelijk afgeschaft.

Collectes en inzameling oud papier

Jaarlijks werd er in alle parochies ge-collecteerd om de financiële tekorten van het Klein en Groot Seminarie aan te vullen. Bovendien had Beekvliet zijn eigen boerderij en tuinderij, en was het voor een aantal producten grotendeels zelfvoorzienend. De SEMPA (Seminarie Papier Actie), opgericht in 1951 door Frans Geboers, heeft tientallen jaren op grote schaal oud papier ingezameld in Noord-Brabant. De stichting heeft in talloze gevallen hulp kunnen bieden bij de financiële moeilijkheden van Seminarie en seminaristen. Daarnaast heeft ze voor circa 25 gezinnen bestaansmogelijkheden geschapen. En niet in de laatste plaats: nadat Beekvliet in 1954

als officieel gymnasium was erkend, werd het onderwijs grotendeels door het Ministerie van Onderwijs bekostigd.

Schenkeningen

In het Bisschoppelijk Archief in 's-Hertogenbosch zijn veel voorbeelden van schenkingen te vinden. De meeste dateren van de eerste helft van de twintigste eeuw, maar hun opbrengsten hebben tientallen jaren doorgewerkt. Ik geef een paar voorbeelden:

Uit het testament van mejuffrouw Johanna van den Broek te Nieuwkuijk uit 1933: *te benoemen tot mijn eenigen en algeheelen erfgenaam Het Seminarie van het Bisdom 's-Hertogenbosch, eerst sectie, gevestigd te Sint-Michielsgestel.* Na haar overlijden blijkt dat de erfenis uit een complete boerderij met grond bestaat.

Een brief van de regent aan de Heer Verhagen in 1957: *In antwoord op uw*

Seminarie Beekvliet, St-Michielsgestel, Aula/Studiezaal ±1965

Seminarie Beekvlot, St-Michielsgestel, Voorbouw, ±1970

schrijven betreffende een legaat van f 750,- ten bate van het Seminarie van het Bisdom van 's-Hertogenbosch afdeling Sint-Michielsgestel onder voorwaarde van 10 gelezen Heilige Missen voor de zielerust van de Heer en Mevrouw F Verhagen-Cox, deel ik u mede dat het Seminarie dit legaat gaarne in grote dankbaarheid aanvaardt. Met de verplichting tot lezen der Heilige Missen zal onmiddellijk begonnen worden.

Mevrouw van Lieshout schrijft in 1916: Door Mevr. Wed. L. van Lieshout-de Werd en hare zus Mej. Maria Augustina de Werd te Boxtel zijn aan het Seminarie geschonken f 1000,- met verzoek:

- 1: om bij het einde van elk jaar, te beginnen in 1916, gedurende hun leven ieder f 20,- te mogen ontvangen.*
- 2: om na ieders overlijden zoo spoedig mogelijk te doen lezen 400 HH Missen, pro defunctie a f 1,25.*

Regent Bannenberg schrijft in 1948:

Toon van Esch, knecht van het Seminarie, heeft het Klein Seminarie te Sint-Michielsgestel overgedragen een bedrag van f 1000.00 om daarmee te betalen zijn begrafenis en uitvaart op het Seminarie en gedurende vijf jaren een gelezen H Mis op of omstreeks zijn sterfdag; stipendium f 2,50.

Regent Bannenberg schrijft in 1951: Door Adrianus Johannes en Maria van der Vleuten, beide wonende te Liempde, zijn aan het Bisschoppelijk Seminarie te Sint-Michielsgestel afgedragen f 2500,- om daarmee te stichten een Studiebeurs, genaamd "Studiebeurs familie van der Vleuten" bestemd voor studenten van het Klein en Groot Seminarie, gevestigd resp. te St-Michielsgestel en te Haaren. Elke studiebeurs en schenking moest door het bisdom worden goedgekeurd. Onder aan de brief staat: nr 2372/52 Door Ons gezien en goedgekeurd, 's Hertogenbosch, 18 juli 1951, w.g. W Mutsaerts, Bisschop van 's Hertogenbosch. ★

I Retour à Beekvliet

In augustus 2016 werd in Den Bosch ten huize van gastheer en organisator Ed Wagemakers een reünie gehouden ter gelegenheid van het feit dat wij een halve eeuw geleden eindexamen deden op het Kleinseminarie Beekvliet. Het was alweer 25 jaar geleden dat ik bijna iedereen van de lichterding 1966 terugzag. Mijn tijd op Beekvliet was een diep verborgen verhaal waarvan ik eind jaren 60 afscheid had genomen met het idee daar nooit meer op terug te komen. Hoe anders is het gelopen.

Door Walter Swinnen (1966)

Ik had bij wijze van ‘opleuking’ van onze reünie voorgesteld om iedereen in drie minuten te laten vertellen wat Beekvliet betekend heeft voor zijn leven daarna. Hoe verrassend, emotioneel en hoe lang die verhalen werden, is in een vorige *Tempora Nostra* uitvoerig beschreven. En toen na onze bijeenkomst een zevental oud-klasgenoten besloot om elkaar te ontmoeten en hun verhalen te verdiepen, was Beekvliet voor mij helemaal terug.

Groot Kempisch boerengezin

Ik kom uit een traditioneel, katholiek, groot Kempisch boerengezin met een Belgische achtergrond van acht kinderen, gelijkelijk verdeeld: vier meisjes, vier jongens. In de gezinnen van mijn ouders waren de getallen nog groter en was de geestelijkheid goed vertegenwoordigd: een heerroom en drie tante zusters. Mijn moeder evenals mijn heerroom en mijnheer pastoor in ons dorp vonden dit een mooie traditie, die voortzetting verdiende. Als zesde in de rij was ik een uitstekende kandidaat, temeer daar ik in tegenstelling tot mijn broers een nogal braaf menneke was. Al snel zag ik het licht dat ‘God mij riep tot het priester-

schap’. Mijnheer pastoor wist daar wel raad mee en nam mij mee naar een kleinseminarie. De statige voorgevel, de imposante gebouwen, de grote speelplaatsen en de ruime voetbalvelden moeten een nogal voorname indruk op mij gemaakt hebben, want zonder aarzeling begon ik in augustus 1960 aan mijn schoolcarrière op Beekvliet. De roeping bleek toch niet zo stevig en de twijfels over de juiste richting sterker. Maar de mogelijkheid hier een gymnasiale opleiding te volgen woog zwaar. Thuis zou het parool geweest zijn: niks studeren, meewerken. Ook het prettig ervaren sfeertje van jongens onder elkaar en de kans om mijn grote hobby van alles wat met sport te maken heeft te kunnen uitleven, hielden mij op de plek. Zelfs toen iedereen vond dat priesterschap voor mij niet geschikt was, moest ik zo nodig toch nog naar het grootseminarie. Daar werden uiteindelijk alle twijfels weggenomen, vooral omdat de discussies over een eventueel afschaffen van het celibaat in de krochten van het Vaticaan werden gesmoord.

Het rode bolwerk Nijmegen

Het jaar daarop ging ik sociale geografie in Nijmegen studeren – met dank aan

Links boven: Walter neemt sportieve duik over de kast. Onder vlnr: Walter (met priesterbonnet) danst bij het eerste carnavalsfeest op het internaat met het eerste externe meisje. Walter biljart in piquéstand en speelt een rol in het toneelstuk Esmoreit.

aardrijkskundeleraar Fokkie, want zo wilde ik ook wel worden - en brak een heftige fase van verzet aan. Was het een verlate puberteit? Nijmegen was in de jaren 60/70 een rood bolwerk geworden, waarin ik me helemaal onderdempelde. Verzet tegen katholieke kerk met zijn strakke hiërarchie, zijn hypocrisie in het opkomen voor de armen, zijn onmenselijke wetten, er was geen acceptatie meer, ondanks mijn sympathie voor de bevrijdingstheologie die met name in Latijns Amerika grote groepen mensen aantrok. Verzet tegen de kapitalistische burgermaatschappij met zijn regeltjes en voorschriften, een materialistische

dwangbuis met zijn uitbuiting van de arbeidersklasse en exploitatie van de Derde Wereld. Het zondagse pak met stropdas verdween uit de garderobe, met mijn lange haren streek ik tegen de 'doe normaal' ideologie van mijn ouders in, werd lid van de maoïstische voorloper van de SP en onderbrak mijn studie voor drie jaren om in bedrijven te gaan werken aan de organisatie en bewustwording van het proletariaat onder het parool van Mao 'dien het volk'. Werken aan de revolutie dus. Verzet tegen de enge seksuele opvattingen van kerk en maatschappij en de totale afwezigheid van omgang met het andere geslacht

op Beekvliet mondden uit in een scala van experimenten en inhaalvraag, onder economen een bekend verschijnsel om een naoorlogse situatie te beschrijven. Opvallend genoeg waren er onder mijn toenmalige lotgenoten/kameraden meerdere ex-seminaristen. Na drie jaren pakte ik mijn studie weer op en studeerde in 1976 af, waarna ik 'netjes' in Maastricht leraar aardrijkskunde en economie werd en een gezin stichtte met twee dochters.

Vanuit een helicopterview lijken de jaren van 1960 tot en met 1976 keurig dialectisch bij elkaar te horen van these en antithese tot synthese de jaren daarna. Maar dat had ik toen nog niet door en het heeft vele jaren geduurd voordat ik de relatie tussen die twee wilde zien, afstandelijk als ik was tot alles wat met het seminarie te doen had.

Dien het volk

Als jongetje in de 4e klas van de lagere school wilde ik graag missionaris worden om naar Belgisch gebruik de negertjes in de Congo te bekeren. Onder andere daarvoor ging ik naar Beekvliet. Echter, opvallend weinig hoorde je daar over de arme medemens. En toch was ik naar Beekvliet gegaan om priester te worden en dienstbaar te zijn aan het volk. Is er daar toen iets van een sociaal zaadje geplant? In mijn studententijd werd ik meteen lid van de solidariteitsbeweging met Latijns Amerika. Daar kwam een paar jaar later de politieke 'dien-het-volk-golf' van Mao overheen. Als leraar zette ik de groep 'Maastrichtse scholieren voor een vrij Chili' op. Er volgde een scala van andere landen zoals Zuid-Afrika, Mozambique, Nicaragua waarmee ik me engageerde. Dat culmineerde uiteindelijk

Schoolrecord (1,60 m) hoogspringen 1965, nog vóór de fosbury flop techniek

in een jarenlange participatie als vrijwilliger van het voor zichzelf sprekende Mondiaal Centrum. Als pensionado kwam ik tenslotte terecht in Nepal waar ik met mijn partner Nicole tien maanden gewoond en gewerkt heb, onderwijs gevend aan leerlingen en leraren van een in de bergen gelegen middelbare school dorpsschool. We richtten toen we thuiskwamen een stichting op met de bijzondere naam Nepal Geeft! als uitdrukking van ons gevoel dat Nepal ons wat te geven en te leren heeft.

Van geloof gevallen

Na het klein seminarie ben ik van mijn geloof gevallen. Daar was niet zoveel voor nodig. Van huis uit had het geloof in ons gezin en omgeving weinig diepgang. Achteraf gezien had de geloofsbeleving ook op Beekvliet voor mij weinig meer om het lijf dan het streng naleven van de kerkelijke verplichtingen en rituelen. Natuurlijk bestaat zonder die aspecten geen religie. Ik zie ons nog steeds in processie trekken door de prachtige kastanjelaan, alle heiligen aanroepend, maar veel indruk heeft het bij mij niet achtergelaten. Toch is ook hier wellicht iets van een religieus zaadje geplant, van een onbewust gevoel van het zoeken naar de fundamentele betekenis van het leven. Direct na Beekvliet bleek daar niet veel van. Al snel werd ik atheïst onder het marxistische parool van 'godsdienst is opium voor het volk'. Lange tijd is dat zo gebleven zonder me daar echt druk over te maken. Maar in het derde deel van mijn leven, rond mijn 50e, breekt de tijd van reflectie aan en neem ik een jaar sabbatical. Dan ontstaat er interesse in de vraag wat er nog meer onder de zon is, een vraag naar de betekenis van het leven in filosofische en religieuze zin.

Walter Swinnen als 70-jarige opa met zijn 'lieverdjes'

Hindoeïsme, boeddhisme en taoïsme

In India kom ik in contact met het hindoeïsme en beoefen de spirituele yoga. Kort samengevat ontdek ik dat het in het praktische hindoeïsme vooral draait om het je overgeven aan een kleine selectie van de drie miljoen goden van het hindoeïstische godenrijk. Je moet daarbij de rituelen zodanig uitvoeren dat die goden jou een gelukkig leven schenken, een variant van 'bid maar goed jongen en het rijk Gods zal tot je komen'. Dat is niet zo 'mijn ding', om het huidige jargon te gebruiken. In Thailand houd ik me bezig met de boeddhistische leer en beoefen de Vipassana meditatie, gericht op het 'zien van de dingen zoals ze echt zijn'. Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Maar samen met het uitgangspunt van Boedha 'onderzoek alles, je bent je eigen leermeester' spreekt een dergelijke leer me zeer aan. Min of meer tot mijn eigen verbazing ga ik na mijn sabbatical een opleiding tai chi doen, met het taoïsme als filosofische onderstroom. Ik kom het centrale begrip Wu Wei tegen, dat aangeeft dat je je niet moet verzetten tegen de loop

van de dingen, maar soepel en zacht meebewegen met de stroom van het leven. Voorwaar een moeilijke opgave voor iemand die lange tijd in 'verzet' is gegaan. En via de eindeloze afwisseling van yin en yang, die een constante verandering teweegbrengt, ben ik weer terug bij wat de oude Griek Herakleitos ons op het gymnasium leerde: panta rhei kai oeden menei, alles stroomt en niets blijft hetzelfde. Maar daar begreep ik toen de strekking helemaal niet van....

Jongens onder elkaar, meisjes thuis

- *'Hoe was dat pap, daar op het seminarie, met alleen maar jongens?'*
- *'O wel leuk, veel voetballen, biljarten in de recreatiezaal, muziek maken, toneel spelen, kaarten, debatingclubjes...nee hoor genoeg te doen, best gezellig.'*
- *'Maar waren er dan geen meisjes daar?'*
- *'Nee er waren geen meisjes daar.... Ja, in de vakanties na maanden daar kwam je thuis wel eens meisjes tegen, je zussen of zo of vriendinnen van hen.'*
- *'Goh en vond je dat leuk?'*
- *'Ja... zo is het wel genoeg!'*

Het leven in de mannengemeenschap van een seminarie was natuurlijk geen onverdeeld succes. Jongens, volop in de puberteit, moesten groot en ervaren worden, het leven leren onder begeleiding en het oog van mannen die ook altijd onder elkaar waren geweest, zonder meisjes. Die mannen waren ons rolmodel. Van bepaalde dingen wisten ze heel veel maar van dat andere deel van het leven vrijwel niets. En bij sommigen van hen bestond ook nog een verkeerde geneigdheid die ze op enkelen van ons uitleefden, van wie ik er één was. Nogal verknipt eigenlijk, als je het later, op een afstand bekijkt. Maar toen realiseerde ik

Versierd als kerstboom bij het afscheid van Nepal

me dat helemaal niet zo. En nog steeds weet ik niet, wat zo'n onnatuurlijke omgeving nou allemaal met mij gedaan heeft. Daarvoor is de zaak erg complex en spelen bijvoorbeeld ook opvoedingszaken als kind in je thuissituatie en omgeving een belangrijke rol. Maar ik begrijp wel heel goed wat een bevriende psycholoog eens opmerkte; 'Als je er in de puberteit niet in slaagt je eigenheid te ontdekken, dan blijf je dat je hele leven achtervolgen'.

En zo is Beekvliet weer helemaal terug in mijn leven. Het doet goed om terug te kijken, alleen, met anderen en te zien hoe waardevol sommige zaken zijn geweest, hoe andere dingen een negatieve impact op je hebben gehad. Ik ga niet concluderen dat ik alleen maar blij ben met het feit dat ik op Beekvliet heb gezeten. Het is wel een goede maar ook harde leerschool geweest. Dat is het nu eigenlijk weer. Dat vind ik wel heel mooi, want om een platitude te gebruiken: "je bent nooit te oud om te leren". ★

Maastricht januari 2018

I De mens als deel van het geheel

Onlangs kwam het tweede boek van homeopathisch arts Jan Hoes (geb. 1948) uit, waarin oude natuurwetten, kwantumfysica en evolutieer samengebracht worden om de basisprincipes van homeopathie te verklaren. Jan (ex.1967) geeft zelf een inkijkje in het boek.

Door Jan Hoes

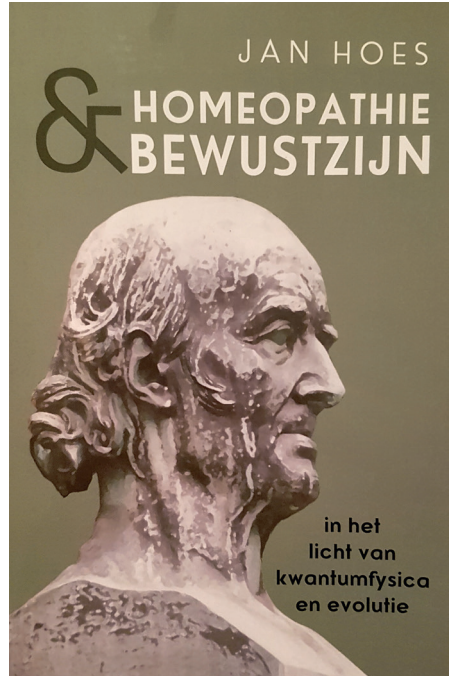
Het boek is aan te raden voor geïnteresseerden in medische biologie, natuurkunde, psychologie, spiritualiteit en filosofie rond het thema gezondheid, ziekte en heling met homeopathie. Ook niet-bèta mensen zullen dit boek, enige pittige passages wellicht uitgezonderd, interessant kunnen vinden.

Kwantumfysica

De leer der kleinste deeltjes staat hierin centraal als mogelijke verklaring voor de werking van homeopathie. Ook het bewustzijn in relatie met de hersenen benader ik vanuit de kwantumfysica. De evolutie wordt beschreven als creërend of morfogenetisch effect van het kosmisch energieveld dat holografische informatie bevat voor blauwdrukken van alles wat aanwezig is in de kosmos. Een paar jaar terug was in dit blad te lezen hoe het kon verkeren, dat ik geen priester maar arts voor homeopathie werd. Dit boek getuigt van mijn overtuiging dat mijn geloof in een alles creërende god veranderd is in een geloof in een alles creërende kosmos.

Ziekte en heling

Ook de mens is opgebouwd uit kosmische deeltjes, die zorgen voor een elektromagnetisch veld en lichtuitstraling bij de mens. Mensen zijn zowel sterren-

kinderen als lichtwezens.

Bij verstoring van het menselijk energieveld kunnen ziektes ontstaan. Deze kunnen geheeld worden met de energie van evolutionaire bronnen als mineralen, planten en dieren. De in water verdunde en via schudden bereide homeopathische geneesmiddelen krijgen daarbij de elektromagnetische eigenschappen van hun bron overgedragen via het geheugen van water.

Eigen inzichten

Ziektes ontstaan mede als men niet tege-
moetkomt aan een evolutionaire drang
om tot een hoger bewustzijn te geraken.
Bij ziektes zet de mens volgens mij een
evolutionair stapje terug. Want empirisch
blijken zieke mensen weer vooruit te
gaan met geneesmiddelen, gemaakt van
voorgaande evolutionaire organismen
met een gelijksoortige energie.
Het menselijk bewustzijn met de gedach-
tewereld zie ik als het verlengde van het
kosmisch bewustzijn, met de pijnappel-
klier als mogelijke transformator. Omdat
de kosmos één groot informatieveld is,
waaruit alles ontstaat, kan volgens mij
ook na de dood alle informatie ernaar
terug gaan en acht ik een reïncarna-
tie-gedachte niet als vreemd.

Afgescheiden voelen en het Ego.

Sinds na de oerknal het eerste waterstof-
atoom ontstond, kwam er een scheiding
tussen alle organismen en het geheel.
Als mens kun je dat gevoel proberen
te compenseren met godsdienst, een

mystiek gevoel of een orgasme. Mystiek
en godsdienst zijn zo een heling voor een
gevoel van afgescheiden zijn. Priesters
waren vroeger ook vaak helers. Maar de
mens blijft lijden aan de verdrijving uit
het paradijs, dat voor mij symbool staat
voor een verbindend 'geheel-gevoel'
van vóór de oerknal. Wellicht wordt
het tijd om die terug te vinden, ook
in een streven naar een hoger peil
van bewustzijn. Als mens hoor je bij
een groter geheel en is het goed je
ego-gevoel te relativeren. Wat een te
groot ego voor onheil kan geven, zien we
in de wereld van vandaag te veel. Laten
we een bescheiden maar wel dienende
rol innemen ten aanzien van onze
omgeving en de aarde.

Titel

*'Homeopathie en bewustzijn in het licht van
kwantumfysica en evolutie'*
Uitgeverij Boekscout.nl, Soest 2018, ISBN:
978-94-022-4191-4. ★

Email: hoesj@xs4all.nl

I Jaarvergadering Nunc Meminisse Iuvat

Op dinsdag 22 mei 2018 wordt op Gymnasium Beekvliet de jaarvergadering van Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat gehouden. Aanvang: 20.30 uur. Dit bericht is de enige kennisgeving.

Het bestuur van NMI

I Beekvliet-docenten 24 uur op de fiets voor het Ronald McDonald Kinderfonds

Op 23 en 24 juni aanstaande nemen wij, Beekvliet-docenten Joris van der Cammen (LO), Luuk Leering (biologie en science) en Patrick van Aarle (natuurkunde), samen met zes anderen deel aan de achtste editie van HomeRide, de sponsorwielertocht van het Ronald McDonald Kinderfonds.

Tijdens deze sportieve uitdaging fietsen wij als team – met als teamnaam Homeride Daddies – binnen 24 uur, in estafettevorm, 500 km. Doel is het inzamelen van geld voor de Ronald McDonaldhuizen, waar ouders kunnen verblijven als hun (vaak jonge) kind in het ziekenhuis is opgenomen. Omdat 'Home is where the heart is', heeft de fietsroute de vorm van een hart, dwars door Nederland.

Dwars door de nacht

Het initiatief voor dit team is ontstaan bij drie goede vrienden van Joris, die allen kort geleden persoonlijk hebben ervaren hoe belangrijk deze huizen zijn toen hun eigen kind langdurig in het ziekenhuis terecht kwam. Zij wilden nu graag iets terugdoen als bedankje voor de fijne tijd die de mensen van de Ronald McDonaldhuizen hun gegeven hebben en zijn op zoek gegaan naar een team-enthousiaste fietsers. Wij drieën zijn met veel enthousiasme ingestapt en gaan in juni de uitdaging aan: weer of geen weer, en dwars door de nacht. Aangezien wij inmiddels samen al heel wat jaartjes op Beekvliet lesgeven, willen we ook onze in de loop der jaren opgebouwde schare trouwe fans ☺ onder de oud-leerlingen van Beekvliet via Tempora Nostra op de hoogte brengen van onze deelname

Homeride, route in vorm van hart

Het grootste deel van het team Homeride Daddies, met Patrick, Joris en Luuk als tweede, derde en vierde van rechts

en de kans geven om ons te steunen. We nodigen iedereen die dat wil daarom van harte uit om een bijdrage aan dit mooie doel te geven.

Dineren tussen de koeien

Geïnteresseerd in wat de Homeride Daddies allemaal op touw zetten om zoveel mogelijk geld in te zamelen? Volg ons team op <https://www.facebook.com/Homeridedaddies> of <https://www.instagram.com/homeridedaddies/>. Zo organiseren we op 28 en 29 mei een pop-uprestaurant 'All-inclusive dineren tussen de koeien', waarvan een flink deel van de opbrengst naar het goede doel gaat. Misschien iets voor een mini-reünie met je oud-klasgenoten? Kijk dan op Facebook voor meer informatie! Wil je meer weten over de HomeRide in het algemeen? Kijk dan op <https://www.homeride.nl>.

Zou je willen bijdragen aan ons goede doel?

Doe dat dan op www.homeride.nl/nl/teams/homeride-daddies. Bij voorbaat dank voor elke bijdrage, hoe klein ook, namens alle leden van het team Homeride Daddies en alle ouders die in de toekomst van de Ronald McDonald-huizen gebruik kunnen maken. ★

Joris van der Cammen, Luuk Leering & Patrick van Aarle

I Personalia

GEBOREN

Op 29 november is Sep geboren, zoon van Rutger Bakker (2008) en José van den Heuvel.

Op 4 februari is Faber geboren, zoon van Vincent van Buul (2006) en Annefleur Jacobs-van Buul.

OVERLEDEN

Op 28 november overleed op 17-jarige leeftijd Jip de Man, leerling van klas 5 van Beekvliet. Zie het IM op pagina 4.

Op 14 december overleed te Rheden op 70-jarige leeftijd Toon de Koning (1966).

AFGESTUDEERD

Op 15 februari voltooid Stijn Denissen (2012) zijn master Rehabilitation sciences and physical therapy, met specialisatie Neurological disorders, aan de KU Leuven.

GEPROMOVEERD

Op 4 december is Joost Daniels (2006) gepromoveerd aan de TU Eindhoven. De titel van zijn proefschrift was 'Measuring and modifying plasma density profiles to confine high power lasers'; het onderzoek is uitgevoerd op Lawrence Berkeley National Laboratory, California, USA.

Op 18 december promoveerde Emilie van Brummelen (2007) aan de Universiteit Utrecht op een proefschrift getiteld 'Early clinical development of targeted anticancer agents'.

Op 11 januari vond de promotie plaats van Frederike van Daalen (2007). Zij promoveerde aan de Universiteit van Amsterdam op 'Improving antibiotic use in daily hospital practice: the antibiotic checklist'.

Op 6 maart is Bas van Genabeek (2008) gepromoveerd aan de faculteit Scheikundige Technologie van de TU Eindhoven. Zijn proefschrifttitel luidde 'The Art of Perfection, on the self-assembly of discrete block co-oligomers'.

Op 9 maart voltooid Vincent van Buul (2006) zijn promotie door zijn proefschrift, 'Nutrition information usage in food choices', te verdedigen aan de Open Universiteit te Heerlen.

BENOEMINGEN

Met ingang van 1 januari 2018 is Hanne Buis (1995) benoemd tot directeur van Lelystad Airport.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek? Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

I Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2018. De kopij daarvoor dient **vóór 1 juli 2018** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Bram van Hulten (2014).

Vormgeving: Marc Heymans.

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen.

Oplage: 750.

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in dit colofon. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

SEPA

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)
Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4
Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHIËLSGESTEL
Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL 14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.

Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam :
Adres :
Postcode : Woonplaats : Land* :
Telefoon : E-mailadres :
Examenjaar : Studierichting : Beroep :
Rekeningnummer [IBAN] : Bank identificatie [BIC]** :
Plaats en datum : Handtekening :

* Hoeft alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.